

режник і підняв сокиру. Мн поплентались. Я йшов ззаду. Дощик знову почав нас кропити і незабаром лнув, мов із ведра. Ледво дочалапалн ся мн до хати. Бірюк покннув спійману шкапу серед подвіря, увів мужика у хату, попустив шнурок і посадив його у кутку...

Дівчинка, що вже була засиула біля печі, схопила ся і мовчки з переляком почала дивити ся на нас.

Я сів на лаву.

— Та-ба, якнй дощ линув, — зауважив побережинк: — доведеть ся пересидіти. Може прилягнб, відпочнлнб...

— Спасибіг.

— Я його, з вашої ласки, у комірчинкуб замкнув, сказав він далі, тикаючи пальцем на селянина: та, бачите, засов...

— Лишн його тут, не чіпай, — перепинив я Бірюка.

Селянин глянув з під лоба на мене. Я поклав собі, щоб там не було, визволити бідолаху. Він сидів на лаві, не рухаючись. При світлі ліхтаря я міг добачити його змучене й змрщене обличчя, навислі жовті брови, неспокійні очі, худе тіло... Дівчинка лягла біля самих його ніг і знова засиула. Бірюк сидів коло стола, схиливши голову на руки. Цвіркун цвіркав у кутку... дощик стуконів по даху й збігав шибками; ми всі мовчали.

— Хомо Кузьмовнчу, — несподівано загомонів селянин глухим і не твердим голосом:

— Хомо Кузьмовичу...